

Surt el divendres

LA TRALLA

Canuda, 15, pral.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries religioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

EL "JO VUY,"

La Redacció de LA TRALLA ha circulat la convocatòria pera la

Reunió previa

que tindrà lloch demà passat, diumenge, dia 30, a dos quarts d'onze del matí, en el local del Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de la Indústria (Comtal, 35), pera acordar la celebració de la

Assamblea general

en la que s'aprovarà la sola conclusió:

¡Catalunya vol l'Autonomia!!

Les circulars s'han enviat a totes les entitats, periòdics, orfeons, escoles, etc., adictes a la SOLIDARITAT CATALANA, a quins parlamentaris s'oferirà, en dita reunió, el portar a cap aquest "Jo vuy," de la terra que representen.

Si algú ha deixat de rebre nostra convocatòria donguis per convidat, pregantli la assistència al acte.

UN ANY

El dilluns va fer un any que l'celebre Manantiales va tenir que tragar 25.000 Banderes Catalanes que corrien per la Ciutat. Signé aquella primera fulla extraordinària que publicà LA TRALLA sobre la que caygueren quatre ó cinch denúncies y una penyora de 500 pessetes. Nostres llegidors recordaran que la penyora NO LA VAREM VOLGUER PAGAR.

Les denúncies, sí que les varem pagar. Per unes estigué empresonat En Riu y li demanaven una pila d'anys de presiri...

Per les altres, són exilats En Folch y En Llangort després de satisfetes les dues fiances de 4.000 pessetes!

En Riu absolt, els altres dos companys trevallant enllà del Pirineu per nostra Patria; qué hi fá la pèrdua d'aquelles mils pessetes!

Ab un any, el Nacionalisme ha avensat un sigle.

La Solidaritat Catalana es el Nacionalisme... (tènen el dever de cooperarhi tots els Catalans qualsevulga que sta llur pensar y sentir en matèries polítiques, religioses y socials. — (VII Assamblea de la Unió Catalanista).

¡Vinguin Manantiales! Ab un parell més, serém al fi de la jornada pera cridar a ses mateixes barbes:

¡Visca l'Autonomia de Catalunya!

REVISIÓ

Torna a parlarse d'indult. L'indult, el perdó, ha d'esser pera 'ls culpables, pera 'ls qu'han delinquit.

Als ignoscents no se 'ls ha de perdonar de les faltes que no han comés.

¡Catalans!—En Manau es ignoscent.

Avans no vingui l'indult, tots a una demaném Revisió de són procés.

La nostra dignitat ens hi empeny; nostre desitj de Justícia, ens hi obliga.

Y'l que no ho fassi, que no 's digui Català, que l'ensi 'l ropatge honrat de porta-veu de la opinió de Catalunya!

El desafió ó no volém més comedia

La Catalunya nova, la honrada, la progressiva, la que no vol toros ni xulos ni gé-

La interior satisfacció

Pero es mucho más triste todavía la soledad de dos en compañía.

nero chico, ni borratxos, no s'ha prés may en sério aixó que 'ls castellans ne diuen lances de honor.

L'honor, en sa perfecta aceptació, es quelcóm de tan estimat pels catalans que 'ns avergonyiriem de véurel encombrat ó aterrat per l'acció d'una arma. L'honor no es ni ha estat may una cosa de riure, ni ha de servir pera publicar ridícoles ressenyes de duels cómichs; ni les qüestions profundes que mouhen les nostres plomes, ni 'ls sentiments enlayrats que dicten nostres escrits, son coses que s'hagin de discutir ab má-

nigues de camisa, de bon matí y en el camp del Arpa, per exemple.

Per lo que té'l duel de ridícol n'hi hauria prou pera aborriro ó menyspreuharlo, perque les coses cómiques y lleugeres van bé als pobles y als homes amichs de juerques y de cañitas, y per lo tant desdiuhen dels pobles y dels homes que pènsen y senten, que estimen el treball y la lluyta honrada de les idees.

Les qüestions d'honor no necessitem que 'ns les arreglin padrins enlívitats. Els que 'ns sentim ofesos demaném explicacions no-

saltres mateixos personalment, y si no 'ns satisfán ens ho arreglém a cops de puny si convé, ó posant al qui 'ns ha ofes a la vindicta pública.

Quan en lerroux ens ofengué dihent que sota la bandera catalana no hi havien homes, dos amichs nostres varen anar a dirli que si no retirava ses insolències li probarien al acte com els catalans erem homes. En lerroux rectificá y no passá res. De lo contrari no creyém que 'ls nostres amichs haguessin enviat padrins. Ab dues mans ne tenien prou!

Hem dit que per lo que té de ridícol y cursi 'l desafió, es exótic a Catalunya; pero are devém encare afirmar que suposant (y aixó es molt suposar) que 'l duel fos una cosa seriosa y que 'ls combatents anessin de sério, y que aquesta comedia ridícol fos una tragedia veritable, nosaltres els catalans renegariem d'ell per injust, cruel y atrassat.

Per exemple: Nosaltres hem fet afirmacions y hem descalificat (calificantlo durament) a un home perque ha mentit, ha calumniat y perque ses mentides y calumnies (tot aixó es provat) han sigut causa de l'empresonament y condemnació d'un jove, d'un ciutadà honrat y ignoscent.

Suposém que 'ns haguessim tornat ximples per un moment y haguessim acceptat el desafió ab aquest calumniador y mentider fent cas omís de sa personalitat, (puig de bones a primeres caldria oblidar pera batre ab ell que 's tracta d'un calumniador).

Suposém donchs que's concentra 'l desafió. Que 'l director de LA TRALLA nomena dos amichs, que aquets amichs s'entrevisten ab els amichs de l'altre y que entre tots acorden que 'ls dos representats han de batre a cops de pistoles y que com que la ofensa es grossa, cal tirar fins que 's foradi la panxa d'un dels dos.

Suposém que tothom accepta aixó. Aném al camp de la Bota en cotxe. Fem els preparatius; enduhemnos metge, apotecari, testimonis y algún redactor de diari castellà.

Ja som al camp de la Bota. Ja 'ns treyém l'americana y 'l coll y la hermillà. Ja 'ns posém a lloch. Ja apuntém; ja 'l jutge de camp diu ¡a les tres!; Ja... brrambum... bum... bum!

N'ha caygut un. Es mort! Qui es?

Es el redactor d'*el liberal*.

El director de LA TRALLA queda viu.

Que resulta? Que l'home que buscava aclarir el seu honor, are queda, ademés de calumniador y mentider, queda... mort, pero sempre mentider y calumniador ó si volen excalumniaor y exmentider.

Suposém lo contrari. El mort es el Director de LA TRALLA.

Que resulta? Que 'l calumniador que ha fet anar a la presó a un home honrat ha d'afegir a sa consciencia el pes de la mort d'un home ignoscent y honrat y de més a més útil a la societat y a la Patria, perque 'l Director de LA TRALLA no es un redactor de *el liberal*, no. El Director de LA TRALLA treballa per un ideal enlairat, y si tan volen pera desenmascarar traidors y embustersos. Y si succehis que 'l redactor de *el liberal* ens hagués mort el Director, quan ell tornaria a mentir y a calumniar, seria lliure del fuet de LA TRALLA y aixó seria massa cómodo pera ell y massa trist pera nosaltres.

Ja 'n varen morir prous en 1714 de catalans. Are nosaltres sols procurém viure, viure molts anys y tenir canalla pera augmentar el número de catalanistes pera fer la guitza als forasters que venen a menjar-se 'l pa nostre tot calumniants, y véure si ab una puntada de peu els torném al niu.

Allí dalt, que s'ho prénen en sério aixó de jugar a matarse de per riure, trobaran al redactor molt hidalgo.

Nosaltres dihéu que més li val havernos trobat a nosaltres que a d'altres.

Mort ell, ó morts nosaltres, en pelacios queda tan calumniador com avans. Nosaltres li hem dit perque es cert y no necessari les armes pera dir les veritats. Y ell per molt que la *lave con sangre*, lo que es la taca negra que li ha caygut al demunt ab son innoble procedir, no se la treurá may més.

En resúm, que ab tota serietat y cortesia, enviém a passejar a n'ell als seus padrins, a les armes y a tots els trofeus guerrers que son massa passats de moda pera que enlluhernin a un poble tan avensat y progressiu com es el poble català.

Ab aixó pelacios, *vaiace ustet con la música a otra parte*.

GNOM

Jo y en Maura

Ell en un vapor que surca
liquero y quantil las aguas,
y jo en un carril tortuga
y apretats com arengades
arribém a Barcelona,
de retorn de ricas playas,
un diluvi de persones
y paquets, y jo y en Maura!
L'empayten els periodistes
y don Antoni declara
a tothom que vol sentirlo
l'impresió del seu viatge,
diu que 's tip de bona vida
d'ous del dià y sobressada,
y cansat de pintar mones

y aborret de pescá ab canya,
parla del etern problema
del govern de la xanfayna,
y diu que durant els dies
d'estiuheig y de vidassa,
ha tocat totes les teclès
de la causa catalana,
resultant qu'avyu opina
que a Catalunya té massa
y forsa casi sobrerera
per donar la gran castanya
al govern d'en Lopez Minguez
y als demés que l'apuntalen.
El monton diu que 's a pico,
pero creu que 's necessaria
la conjunción de elementos
salvadores de la patria,
en Samaranch, en Pinilla,
en Trabal, en Planas y altres,
fentho així a Catalunya
sense jochs de maus ni trampes
obtidrà la monarquia
més d'una trentena d'actes.
¡Senyor Maura no s'enredi,
no declari senyor Maura!
que a la edat que vosté conta
no li escau de fer el plaga.
Jo també he arribat de fora,
y per més que a mi no 'm passa
que m'empaytin perio listes
ab el fi d'interloparme,
vull tenir el gran gustasso
ja que veig que vosté bada,
de donarme en aquets versos
una mica d'importancia,
explicant l'impresió meua
per la terra catalana.

Miri, als pobles y a les viles
y als reconcs de la montanya,
pels governs y el caciquisme
els hi diuen que son dades.
L'impresió qu'avyu domina
que veurá de banda a banda
es de que tothom espera
ab una unió qu'encanta,
el moment de demostrarli
que per tots vostés... ¡maranjas!
Si parlém d'en Canalejas
tots hi posen mala cara,
si en Moret surt en conversa
peta algun caixal de rabia,
d'en Montero no cal dirho,
d'en Lopez a mossegades
y si es de vosté, calculi,
tothom diu que ni ab safata,
perque l'experiencia ensenya,
perque estan tips de paraules
y promeses d'aygua ab sucre
com han fet cada vegada.
Es inútil are 'l timo
desenganyis, senyor Maura,
l'opinió del nostre poble
més que may es ben contraria
als polítichs que 'ns governen
y als demés qu'esperen tanda.
Vosté sab que vots son trumfos,
donchs esperi ab tota calma
y veurá d'aquí poch mesos
quina colossal *trunfada*
donará la Catalunya
y alguna regió germana.

PEP DE LA TRALLA

Qüestions Socials

Naturalesa

Va pronunciantse en la lluyta pera la conquesta de les vindicacions obreres, una tendencia de sentit marcadament collectivista. Els obrers han cregut que 'l triomf dels seus ideals pot ser degut tant sols a l'acció d'un esforç suprem realisat per ells mateixos, y per aixó han cregut necessaria la unió de forces diverses.

Devant de les circumstancies y de les condicions en que l'enemich se presenta en la lluyta, creyém que aquesta forma es la més encertada. Però es que l'acció d'aquest collectivisme s'impregna considerablement en el seu ànim y acaben per ferse partidaris del règim socialista igualatari, en el que no hi tenim la mateixa confiança.

Els obrers no han d'oblidarse may de que són l'estament social més proper a la naturalesa. Son, potser, els homes que més fidelment representen la vida tal com deu esser.

En conseqüencia d'aixó, es necessari que ajustin la llur acció a les lleys de la mateixa y comensin pera regoneixer lo que l'Assemblea de la Unió Catalanista celebrada a Barcelona proclamá solemnement, admetent com a única Associació d'efecte práctic en la vida a la que es nada de la afinitat del treball y per conseqüencia llógica de les necessitats de la vida determinades per la naturalesa.

Es cert que l'individualisme fa més difícil el triomf dels desitjos perque la forsa lluytadora es més reduhida; però cal tenir present que'l collectivisme quan es la igualació

absoluta de tots els components, resulta la negació més ferma del valor de tots ells. Y així un y altre son altament perjudicials. Mes l'acció comú de tots aquells homes que 's troben identificats per unes mateixes tasques, per unes mateixes finalitats y per unes mateixes y irreductibles relacions, es una acció normal de fruits indispensablement espléndits y equilibrats, ja que per res esllavissa la voluntat y la iniciativa individual y suma armónicament l'esforç de tots en benefici del conjunt.

En cambi, la inutilitació complerta del individu es un acte suícid. Una societat entregada al colectivisme en tota la seva exageració es una societat morta. L'individu es l'únich valor real de la humanitat, y aquells que no'l considerin ab tota la importansa que posseheix neguen la més fonamental de les rahons sociològiques. Per aixó hem de procurar els obrers no fer un abús massa excessiu d'aquest companyerisme que tan profitós ha de sernos en èpoques de lluyta, cooperant a la fermesa de la nostra solidaritat, puig ab el fanatisme destruhiríem d'un sol cop l'edifici que tantes abnegacions y sacrificis ha costat y que deu ser el palau de la emancipació y lliberació de tots els homes.

El Dret y la Llibertat no serán efectius fins que del tot s'hagin compenetrat ab la naturalesa. Y així com ella declara les existenses de les nacionalitats naturals y exigeix per elles el dret de llur llibertat, així mateix declara l'existencia de les agrupacions naturals de les afinitats de vida y demana per elles l'emancipació de que son dignes.

Y la naturalesa triomfa sempre.

VALENTÍ VENTURA

¿Per quin motiu?

Desde que ab motiu de la publicació del célebre nombre destinat a commemorar l'aniversari de la proclamació de la República de Cuba, la redacció de LA TRALLA, tingué 'l bon acort d'eleva una instancia al Ajuntament demanant que cambiés el nom de la Plassa de Palacio per el de Plassa de la República Cubana, que'ls constants llegidors d'aquest periódich hem anat llegint un nombre darrera l'altre una gazetilla molt semblant a la següent: Malgrat el temps transcorregut desde que presentarem l'instancia demanantho, no sabem que l'Ajuntament hagi tractat de canviar el nom de la Plassa de Palacio per el de Plassa de la República Cubana.

Fa massa temps que aquest assumpte que ja 's va fent enutjós tindria d'estar resolt, perque continuém deixant a l'ajuntament que no s'ocupi del mateix y que ab ell fassi lo que fa ab tantes altres coses: deixar passar el temps fins que ningú s'enrecordi d'elles.

L'ajuntament de l'Habana donant una prova de delicadesa y demostrant a la vegada que s'enrecordava y sentia grat a aquells que, en dies desol per la terra cubana, l'havien defensada, acordá posar a un de sos carrers principals el nom de l'ilustre català En Pi y Margall. L'honor que ab aixó 's feu a Catalunya es gran. Nostra patria té de respondrehi d'una manera ó altra y té de ferho aviat. Per cancelar dignament aquest deute d'honor que tenim ab la República Cubana, LA TRALLA va proposar un medi encertat y digne.

Per quin motiu l'ajuntament va tardar tant temps en ocuparse de l'instancia en que 's demanava que 's cambiés el nom de la Plassa de Palacio per el de Plassa de la República Cubana?

Per quin motiu després d'haver formulat un senyor regidor (creyém qu'era el senyor Zurdo) la corresponent moció fa ja molt temps encare no s'ha dictaminat ni en pro ni en contra (la dignitat de l'ajuntament exigeix qu'es falli en pró) de la moció esmentada?

Quin es el motiu d'aquestes injustificades dilacions y d'aquest no menys injustificat silenci? Es que li fa por a l'ajuntament acordar lo que en l'instancia 's demana, y no volgent tampoch fer lo contrari prefereix no fer res per trovarho lo més cómodo?

Aixó últim no pot ser. L'ajuntament de Barcelona, sortosament está format per homes que ocupen el lloch de regidor per la voluntat del poble. No poden per lo tant susreírers a cap dels manaments que del poble dimanin. Es necessari que sobre aquest assumpte hi recaygui molt aviat acort de l'ajuntament y que aquest acort sigui de conformitat ab lo que s'ha demanat. Ho exigeixen la cortesia, l'agrahiment y la dignitat dels regidors. De lo contrari, tindrem el dret de creure que al ajuntament de Barcelona no hi han nacionalistes, ni republicans, ni homes.

EUGENI XAMMAR

DUES JUSTICIES

El Fiscal del Suprem ha dit en l'obertura de Tribunals d'aquest any que sortosament ja no 's cometieren més injustícies en les causes contra 'ls delictes d'opinió, per haverse separat de les mateixes a la popular y democrata institució del Jurat.

Sense la seva influensa la decisió de la magistratura en tots aquets casos, será segons ell, el producte d'un recte y justicier criteri desprovisat en absolut de mires y passions particulars. Mes el poble, y especialment el poble de Catalunya coneix a fons la tendensa y 'ls propòsits y fins el temperament que distingeixen als que son els encarregats d'administrar Justicia y no pot depositar en aquelles apreciaciones ni la més petita de les seves confiances.

El poble de Catalunya porta encrustat en el seu ànim el felis recort d'aquella *Justicia Catalana* que fou el model dels Códichs Populars, d'aquella Justicia del poble que sols en ell requeya y que sols a ell donava atribucions pera castigar als malfactors que volguessin flagellarlo. Y en cambi Castella reviu altra volta ab el seu Tribunal del Sant Ofici que fou el patró de les més execrables tiranías y dels més brutals despotismes; ab aquell Tribunal immaculat en els poders de la superstició y la rialsea y que s'aplicava criminalment contra 'l poble honrat y digne que 's dalia pels jorns de deslliuransa y pel triomf de la Ciencia.

Avuy aquets dos esperits antitéticos s'han tornat a trovar en sa carrera oposada. Catalunya protesta enérgicament contra esllavisada feta al seu dret popular y en contraposició Castella senyala ab joya una conquesta més en el seu camí pera l'assoliment d'un autoritarisme de que no está capacitada.

Y com si 'ls fets reals vinguessin a desenrotllarse precisament ab aquelles circumstancies que poden esser el ferm testimoni d'aquets esperits, veyém qu'en l'ocasió mateixa en que les gestions realisades pera obtenir l'indult d'un digne ciutadà condemnat per un Tribunal dels que a Castella li son simpátichs y que no ha comés altre delicté qu'esser defensor dels ideals de regeneració patria, ni ha sigut res més que 'l blanch dels que odien a la seva terra, resulten infructuoses, el monarca decreta el perdó d'un pinxo que feu senyalats serveys al caciquisme barceloní y que fou condemnat per un Tribunal ahont hi exercia la seva gestió el dret del poble.

En Manau y el Nelo son avuy els distintius d'aquestes dues tendenses en lluyta. L'un, la víctima del odi castellà; l'altre, el condemnat per la Justicia Catalana.

Pero com si 'ls temps tinguessin pera la evolució d'aquell poble, un efecte retroactiu, la seva adaptació a n'els nostres dies no s'ha manifestat més que en el sentit de dotar al Estat solzament de totes aquelles injustes atribucions. Avuy ja no es el fanatisme religiós qui fa moure les màquines torturadores y fa dictar sentencies interesades, es l'afany del ser amo del poble, es el dalt insaciable y viciós del governar.

El mateix Fiscal ho demostra en la propia memoria. En ella esmenta l'augment considerable de la criminalitat durant aquest any darrer; y lluny de preocuparse dels medis que serien necessaris pera guarir tant fonda ferida, refusa tractarne sense volguer recordarse del qu'en veritat n'es culpable y no té ni una paraula insignificant per aquest unánim moviment de Catalunya que protesta contra la publicació dels periódichs criminalisadors, qu'augmentant els cabals dels seus indignes propietaris,—un d'ells forsa amich dels polítichs madrilenys—son la causa indiscutible d'aquella fatalitat de que 's queixa el Fiscal del Suprem.

Es també la veu del poble que no s'escolta, perque, com diuen ells, sense la seva intervenció les decissions serán el fidel reflexe d'un esperit recte y justicier.

Endevant, donchs, ab aquesta rectitut y aquesta justicia.

Pero cal no oblidarse de que 'l poble català es un poble que reneix y vol reconquerir tots els seus drets. Cal no oblidarse d'aixó, perque entre aquets també hi ha el de la seva Justicia sota quin pes cauran tots els Nelos que de nou vulguin ofegarla y ab quina forsa serán deslliurats tots els Manaus qu'han sofert de l'actual sistema.

PERE B. TARRAGÓ

Noteta

El catalanisme es un mirall entelat pera 'ls vividors d'ofici y pobres de coneixement; mes pera nosaltres es net, resplendent, que 'ls seus raigs atravessen per tot el mon civilisat.

ROSSENDO CARRAT
(Obrer del port)

El Chor Infantil Mossén Cinto à Vallvidrera

La festa anunciada, que s'celebrà 'l diumenge passat, sigué profitosa en tots sentits; en el moral, y en el material. En el primer, perquè 'l públich escoltà ab goig y aplaudi ab entusiasme à la maynada. En el segon, perquè ademés d'una tarde d'esbarjo, d'un espléndit berenar, se varen regalar à la Escola 165 pessetes.

Mercés als amichs Arthur Mas y Durán y España, principals organitzadors de la hermosa festa.

¿Y que 'n dirém d'aquest taló de la rifa d'una casa que, de sortir premiat, s'ha d'employar en la construcció d'un edifici de planta pera la Escola Catalana Mossén Cinto?

Diguém lo de sempre: que encare arribarà un dia en que nostres enemichs farán corré qu'En Mas, En Durán y tots els que contribuïren al éxit són gent mercantilista, que van darrera la pesseta...

Catalunya, empró, vos en serà sempre agraïda.

Com no ho ha d'esser després del espectacle del diumenge, quan tothom entonà *Els Segadors*, tothom cridà ab crits del cor el crit únich dels Catalans, el ¡Visca Catalunya!

29 de Setembre de 1868

Demà farà trenta vuyt anys que caygué la dinastia borbónica quin primer rey fou en Felip V.

Les armes d'un rey extranger l'havien apoyat un sigle y mitj avans; la voluntat del poble el feu caure.

El partit republicà que fou el principal factor d'aquella gloriosa revolució, allavors era tot federal; l'unitarisme sols existia dintre la monarquia.

Els temps han canviat; avuy sobre tot fora de Catalunya, hi ha molts republicans unitaris.

Fem vots pera que el partit republicà, s'aparti del centralisme, que la monarquia va inventar pera augmentar y enrobustir sa autoritat; y pera que els republicans unitaris se desamonaquisin y se descentralisin, à fide que en unió dels nacionalistes poguém contribuir tots al imperi de la democràcia, de la autonomia y de la llibertat.

PER LA LLIBERTAT

En la Constitució del Estat hi ha un article en el que s'estableix pera 'ls ciutadans el dret d'exposar lliurement ses idees en el meeting y en la premsa.

Al llegir aquest article de la Constitució que 'ns hauria de regir (per are) qualsevol se creurà baix un regiment de rahanada llibertat.

Pero aixó ho creurà solzament aquell qui no sàpiga que 'ls governants d'aquí se burlen de la Constitució, de qui l'ha feta y fins de la sang dels que pera portarla varen donar sa vida.

Prescindint (y es molt prescindir) de que 'l Poder públich té 'l dret d'anular per un terme indeterminat de temps tots els drets garantits en la Constitució, nos trobem en que en temps normal, un seguit inacabable de Lleys especials y d'interpretacions de R. O., també especials, deixen aquell article de la Constitució més triturat que 'l blat al sortir del molí fariner.

Es una mentida aquest dret de la lliure exposició del pensament. Ja d'avans de la Lley de Jurisdiccions, resten en presó molts y molts obrers y d'altres ciutadans pel delict d'haver exposat ses opinions ja en el periódich, ja en el miting.

No cal recordar els innombrables processos, denúncies y seqüestros de que ha sigut víctima LA TRALLA desde sa naixensa. Y tot per delict d'opinió. Tot per haver dit lo que pensavem; tot per haver portat nostra engruna al casal del Progrés de les societats.

Y encare no 'n tenien prou y pera més desnaturalisar aquesta Constitució (ja de sí esquifida) se dicta una Lley dita de Jurisdiccions, y ja tenim als ciutadans tots exposats à Consells de Guerra y à presiris, si s'escuyden de tancar la boca y tenen la desgracia de dir com pensen.

Aixó es intolerable en aquest segle y es per aixó que tots els homes honrats s'han sentit moguts d'una mateixa indignació. Y es d'aquí que ha sortit la hermosa solidaritat catalana, y es per aixó que 'ls enemichs de la solidaritat son enemichs de la llibertat d'idees y de la lliure exposició d'opinions, resultant amichs dels reaccionaris continuadors de la inquisició, devenint, à la fi,

els enemichs de la solidaritat causants del empresonament d'aquests obrers que sofreixen presó per haver manifestat llurs idees pròpies.

S'impone l'abolició d'aquestes lleys draconianes y la llibertat immediata de tots els homes de totes les idees que sien en presó pel delict anomenat d'opinió.

Els periodistes desde llurs periódichs, els Diputats y Senadors, desde sos llochs, els municipis tots en pes, les Diputacions provincials, les societats y agrupacions de totes menes han de lluytar y treballar pera treurens aquest afront que pesa al demunt nostre y que 'ns declara menors d'edat.

Si tot Catalunya vol, aixó serà. Volgue-mho tots, donchs per la Justicia y per la Llibertat!

PETRUS

Hombra, hombra, don lacandro!!

..... — No, no me bato con Cleveland; pero no tengo inconveniente en batirme con cualquiera de Vds. (Paraules del senyor dels Josepets als representants d'En Franz Arthur Cleveland.)

¡Olé, por los valientes!
¡Viva tu suegra!
Eso é jaser quedá mudo á tós los canayas catalanitas.

Si, senyor; muts ens havém quedat, y es tupefactos. No n'hi ha pera menys.

Ell, el gran lerroux, confessantse un sér inferior com qualsevolga catalanista...!

Ell, l'home de valor personal, reconegut y comprovat mil voltes, que may s'havia volgut rebaixar fins à bates ab un carcunda com En Llorens...!

Ell, are no solzament no refuig, sinó que incita à batirse ab el primer que s'presenta. ¿Qué vol dir aixó? ¿Qué demostra, aquest cambi tant radical?

Senzillament, que ja no s'veu emperador; que ja no s'comprén valiente; que ja s'considera carcunda com cualquiera de nosaltres...; que comprén que lo únich que 'l pot salvar es un lance... Pobre lerroux; creu que ja comenses à inspirarnos llástima, perquè estém veyent que 't succehirà alló de que:

pulvis eris et in pulverem revertiris, ó sigui, que comenses à alcansar el baix nivell d'ahont vares sortir.

Pobre lerrouxet. D'unitari à federal; de federal à autonomista; d'autonomista... à deixarse matar per cualquier catalanista.

¡Ja n'has baixat d'esglaons!

Nuestro querido compañero D. Juan Manuel palacios.... (el progreso, 19 Setembre 1906.)

Ja ho havíem dit els de LA TRALLA: PROGRESO, LIBERAL, CASTILA y C.^a, SDAD. EN COMANDITA

Y ja fá temps.

Nosaltres no hi afegim res; no més subtituhim lletres.

Are, tot vá en minúscules.

Y es que cada día s'fan més petits.

¡Pobret lerrouxet!

K. TA. LA.

Campanya contra la premsa criminalista

Un guarda model.—En Manel Gelabert y en Joseph Alfós, dos aprenents de la impremta Horta hont se tiren aquells papelets que veyeu enganxats arreu, aprofiten els que surten mal tirats y 'ls coloquen, à les poques hores que 'l treball els deixa lliures, per les cantonades.

L'altre dia feyen tan humanitaria tasca à la cantonada de la casa de Correus, cantonada plena sempre d'anuncis; però'l guarda d'orden públich núm. 242 els va amonestar dihent que *otra vez que les vuelva á coger plantando papelititos, les llevaré á presidio*.

Está vist que 'ls amichs de los sucesos son solzament els anti solidaris y 'ls de la pudó. Prénguinne nota 'ls nostres llegidors.

LA TRALLA convertida en «los sucesos».—Ens diu l'August F. Dalmau en bonica lletra que no podém publicar íntegra per falta d'espai:

¿Vos heu venut á n'aquell Sr. de la Bandera ó com se digui?

¿Voleu fer la competensa à los sucesos? Sembla que quelcóm hi ha d'aixó ab la publicació, en el núm. 132, del retrat d'aquell felip que no tenia res d'home y sí tot de fera.

Té rabó En Dalmau; però aconsolis fixantse ab que aquell retrat serveix en moltes cases y Societats d'indicador de certs llochs que porten el nom de la fera.

Y pensi que encare tenim desitj d'assemblarnos una vegada més al periódich criminalisador. Desitjariem tenir el retrat del

calumniador del ignoscent Manau pera publicarlo à LA TRALLA.

Potser, aixís, ademés de a can felip se anomenarien certs departaments: A CAN PELACIOS....

A Sant Martí.—A la barriada s'hi venen ja més de 500 números menys per setmana. Els dies de sortida de los sucesos als tramvies de Poble Nou hi ha verdaderes controvèrsies. L'altre dia varem sentir com un jove que aconsellava à un altre que no llegís aquell paperot, era apostrofat de ¡CATALANISTA!!

Gran cosa es que 'ls nostres enemichs vegin comprenent que som els únichs que volém moralisació.

Com á mostra de la veracitat d'informació que gasten los sucesos, dirém qu' en un dels darrers números al fer la ressenya del assassinat d'un general rus per una senyoreta nihilista, diu que la estació estava solitaria, y en el gravat figura qu'estava plena de gent.

Y are que no vinguin més à parlar de la seva fidelitat d'informació gráfica.

COLOMÍ

¿Qui son els lectors dels "sucesos"?

Son l'encarnació de la negligència. Molts d'ells fins arriben à ignorar l'hora que pinta un rellotge (ab aixó estaria dit tot). Sols fan riure en una cosa, y aquesta acaba de patentisar el seu estat d'ignoransa, y es quan volen demanar los sucesos. Ni mirant al sostre se surten del pas, se queixen, piquen de peus, se freguen el front, y os miren com preguntant: «¿No m'heu entés?». Y ignorants y tot, busquen y rebusquen el nom que no recorden ni saben dir fins que vos diuen: *Aquell diari que porta aquelles desgracies y assassinats*. ¡Pobres! fins se donen vergonya de demanar clar y netament lo que volen. Fan tots els esforços, però vensuts per la seva manca d'il·lustració no poden més y demanen aquell diari dels assassinats.

Però encare n'hi ha de més depravats que no amaguen la seva contrarietat quan à cada plana no s'fa ressenya d'una punyalada ó una degollina. Allavors per aquets el número ja no es interessant y ja no porta res; es tanta la familiaritat que hi agafen que saboreixen aquells quadros horripilants com una tassa de un bon moka ó un bon puro habano. ¿Qué n pot esperar la societat d'aquets homes?

Un dia los sucesos portava una grossa imatge de fusta que representava à Budha, y per tradició s' deya que qui pujava à besarla moria à ses mans, y hi pintava à una xicota anglesa pujant els esglaons fins à consumir lo que per tradició era un pecat; l'estàtua de fusta desplega sos brassos, la estreny entre son pit, y la anglesa, segons dit periódich, quedà atravesada per una llansa que sortí per encant.

Crech qu'aixís ja queda prou al descobert l'estat moribós dels llegidors de semblants papelets, y com en Napoleó deya que pera fer guerra eren necessaries tres coses, diners, diners y diners, pera acabar ab aquesta plaga que 'ns rebaixa y deshonra son necessaries tres coses. Instrucció, Mestres y Llibres, y llavors serà quan comensarà à sortir el sol de la civilització qu'es el de la Pau.

FRANCISCO CANET

Figueres, Agost 1906.

A nostre telegrama de felicitació per haver iniciat el parlar en valencià al Ajuntament, ha respost el Sr. Guillot ab la lletra que reproduhim y á la que quedém agraïts.

*Ajuntament Constitucional
Valencia, 20 Setembre 1906*

*Redaccio de la Tralla
Barcelona*

Molt gracies per vostra felicitacio.

¡Viva Catalunya!

¡Viva Valencia!

Amicus J. M.

Congrés de la Llengua Catalana

Ab motiu d'aquest Congrés, que, com saben nostres llegidors, ha de celebrarse à Barcelona durant el mes d'Octubre, hem rebut copia d'una lletra, que ha sigut dirigida à la honorable Comissió organitzadora del esmentat Congrés, quin contingut mereix nostra adhesió més sincera. Diu aixís la lletra:

«Els que suscriuen, congressistes del Congrés de la Llengua Catalana, que ha de tenir lloch durant el prop-venent mes d'Octubre se complaue en adressarlos-hi el present prech esperant veurel atés per aquesta Comissió organitzadora, pera satisfacció de Catalunya y dels catalans.

Preguem que seguint la espontània condemna que'l poble català en pes ha dictat als periódichs forasters declarats enemichs de Catalunya, aquets no puguin concorre en cap acte oficial ni privat dels que han de tenir lloch ab motiu del esmentat Congrés, deixant sense efecte la cortesia de convidarlos.

Som de vosté S. S. y affms., Juli Vidal, A. Mas, Vicens Tort. (Segueixen les firmes).»

El «Foment de la Sardana»

Mentres algú preté reduhir l'importancia de la Sardana, atribuintli conseqüencies que may pot reportar lo qu'es producte d'un sant desitj de llibertat y germanor, el nostre poble va adaptantse més y més à la dansa nacional de Catalunya qu'en els moments actuals es la sintetisació del estat d'ànim de tot el poble.

La sardana concreta y exteriorisa totes les nostres aspiracions y significa la personalisació del poble que va reconquerint la seva personalitat.

Per aixó son dignes de l'elogi més entusiasta, aquets joves que componen el «Foment de la Sardana», y que procuren introduhir el nostre hermós ball en totes les contradances catalanes escampantlo per la terra com à llevar fructífera de resultats altament beneficiosos.

Bona prova del acert en la llur tasca ne fou la festa que dies passats va celebrarse à Sant Sadurn de Noya ab motiu de la inauguració d'una entitat idéntica à n'aquella població y en la que hi prengueren part molt activa els de Barcelona entre 'ls que s' distingiren, sobretot, els joves Sanxo, Fontbernat, Roig, Vigo germans, Balmanyà, Poblet, Calvó y germans Rigau, tots ells del Foment de la capital y entusiastes sardanistes. L'acte estigué revestit del més indescriptible entusiasme y fou un éxit pels seus organitzadors y una esperansa pera Catalunya.

Saludém, donchs, à la coratjosa entitat y felicitemnos de que les característiques de la nostra rassa tinguin per guardia d'honor à les generacions de l'avenir.

Si la joventut endressa els seus cants à la patria, el pervindre es nostre.

Del meu cabàs

Decididament la rassa dels concellers ha passat à la historia.

Tots sabem que aquells catalans sencers, aquells homes íntegres d'una honradesa incorruptible dictaren lleys justes que sabien fer respectar fins à ne'ls reys. Però tot degenera; are ja no tenim concellers, tenim regidors, y encare gracies. Aquets al revés d'aquells deixen que les ordenances (no lleys) que ells dicten sien desobehides segons per qui, y fan el sord quan el poble 'ls hi adressa les peticions més justes y equitables.

No fa gayre LA TRALLA y altres periódichs inspirantse en el sentiment de tot Barcelona proposaren al Ajuntament que fossin canviats els noms de Passeig de Sant Joan y Plassa de Palau pels de Passeig de 20 de Maig y Plassa de la República Cubana.

¿Voleu res més just, més encertat, més rahanable? Donchs els nostres regidors han fet la sorda orella à n'aquesta petició perquè l'han trobada, potser, inconvenient, separatista...

Ara bé, ja que aquesta proposició ha estat considerada imprudent pel Consistori, cambiema per un altra, aixó es: que 'l nom de Plassa de Sant Jaume sigui canviat pel de Plassa de les Olles.

Végin si 'ls hi sembla bé.

«el progreso», órgano dels pieles rojas (tots els papers de n'lerroux son órganos d'alguna cosa) repeteix cada dia la mateixa tonada fastigosa dels insults y les grolleries. ¡Voleu, voleu manetes dels órganos d'en lerroux, que quan més intolerable s'fassi la vostra música més aviat arribará l'hora de fervos anar con la música à otra parte.

ZENGOWISKY

Tornemho à dir

Les errades d'impremta son fatals. Un 6 en lloch d'un 5 ens ha portat un compromís tan gran que ab un xich més que'ns costa un altre desafió. Ens explicarem. Varem rebre l'altre dia la següent carta:

Barcelona, 22 Septiembre de 1906.

Sr. Director de LA TRALLA.—Presente.

Muy Sr. nuestro: En el núm. 134 del semanario de su digna dirección correspondiente al día 21 del corriente mes, se inserta una rectificación acerca de la fecha y número de la Gaceta, en que se hace constar el edicto del Juzgado de Albacete ordenando la captura y aprisionamiento de D. Alejandro Lerroux y García, acusado del delito de estafa.

La curiosidad nos ha llevado a consultar la veracidad de lo anteriormente expuesto, sin necesidad de acudir al Archivo Municipal, puesto que poseemos coleccionado el citado diario oficial, y de las investigaciones resulta que la plana de la citada Gaceta correspondiente al día 19 de Marzo de 1896 donde se inserta la Administración de Justicia va por el número 952-53; que las núms. 1028 1029 del 26 del mismo mes y año no contiene absolutamente nada de cuanto con el asunto que tratamos se relacione, y que donde figura la Administración de Justicia de este día lleva el n.º 1032-1033.

En vista de las manifestaciones anteriores nos vemos en la imprescindible necesidad de participar a V. que son falsos los datos que se insertan, y que si en una nueva rectificación que esperamos de su caballerosidad no aclara lo que hasta ahora resulta una impostura, nos veremos obligados a reclamar el auxilio de quien corresponda para que no se mienta con tanta desfachatez y se prohiban salgan a la luz en letras de molde calumnias tan viles.

Esperamos, pues, la aclaración citada, para resolver en definitiva lo que proceda, y nos ofrecemos de V. muy atentos S. S. Q. B. S. M.—José M.ª del Castillo.—Juan N. Sans.—Emilio Llorente.—I. G. Martín.—Lorenzo Fernández.—López de Marín.—José Beneyto.

Devant del contingut, pera demostrar als firmants que'ns havém equivocat, dirém: En el núm. 110 de LA TRALLA (25 de Novembre de 1905) varem publicar un edicte

Cops al bulto

El comandant de municipals ha tingut una idea genial.

S'ha sentit Czar, y ha publicat una ordre manant a la guardia municipal que prohibeixi als cegos vendre y cantar cobles alussives als personatges polítics.

L'escusa de que 'ls grups qu'es formen impideixen la circulació, en que s'apoya la citada prohibició no pot ser més ignocenta; perque hi ha moltes plasses y carrers ben amples, ahont se poden fer grans grups sense molestar a ningú; y tots els dies trovem a les plasses públiques a xarlatans enfilats dalt d'una taula, sense que ningú els hi digui res; com tampoch s'ha posat may cap inconvenient a la venda dels romansos ab crims esgarrafosos, imaginaris les més de les vegades malgrat de que al entorn de qui els vent s'hi formen grups numerosíssims.

Per lo tant aquest úskase va dirigit exclusivament contra les cobles a favor de la solidaritat, y en les que 's ridicularisava a son principal enemic l'ex-emperador del Paralelo; sembla que son propòsit siga convertir els municipals en guardia pretoriana de sa ex-magestat imperial.

En Maura y en Moret ab la lley de jurisdiccions han inventat un grapat de nous delictes; en lerroux no vol ser menys y també n'inventa un altre, el de lesa ex-magestat lerrouxista: en l'home que 'ns te acostumat a totes les intolerancies y absolutismes aixó no te res de particular; pero sí que l'comandant de municipals, que cobra son sou directament de la ciutat, ratifiqui ab sa firma posada al peu de la ordre que comentem, el criteri de l'ex-emperador, qu'ha insultat y calumniat a tothom, y que no sap escriure sense parlar de letrinas, renacuajos, y altres termes pitjors, pero que 's posa furios cada vegada que 's fan públiques algunes de les coses brutes ab que ha empastifat sa vida particular y política.

En el nostre número passat varem explicar l'incident ocorregut a Voló entre uns oficials espanyols y una familia francesa que 's trobava de pas en dita població, y que fou enérgicament comentat per el Petit Catalan, diari republicà radical que 's publica a Perpinyà.

Ab aquest motiu el progreso, ataca al diari francès, volentli ensenyar de republicanisme als que fa més d'un sigle que tenen republica.

Però la resposta que li dona el Petit Catalan es digne de ser coneguda. Vegin la traducció literal:

Per nostra part estém convençuts ab nostres amichs els radicals y socialistes francesos, que els verdaders republicans concients, leysals, resolutos, están entre els catalanistes, qui es posen enfront dels "regneurs", del poder real y afronten el des-terro la miseria y la vida pera la defensa de l'ideal catalanista y republicà.

Ja ho veus, lerroux: a Fransa ja 't coneixen tant com a Catalunya; ells s'han adonat, al igual qu'els catalans, que els teus periódichs se diuen republicans y si tenen alguna denuncia pera cubrir les apariencies, may son calificades de lesa magestat, perque tu may ataques a la monarquia; ni tampoch hem vist a cap dels teus assentat al banquet dels acusats, y menys condemnat, totes tes campanyes se redueixen a atacar als enemics de la monarquia, es a dir als catalanistes y a la solidaritat catalana, que de continuar, destruiria el caciquisme, y faria trontollar l'actual régim; a Fransa han vist al igual qu'aquí qu'els catalanistes son casi els

únichs perseguits; que tenim a estimats companys uns desterrats altres presos, y molts processats; que continuament la secció judicial dels diaris parla de judicis orals contra catalanistes; y com que lo llógich es qu'els governs monárquichs persegueixin a sos enemics, naturalment que els catalanistes en som; y que tu al combatre, demostres ser un republicà que sols t'entretens en combatre als enemics de la monarquia. la teva feyna es igual que la que fan en Moret y en Maura.

Aixó es lo que 'ls catalans fa temps que ve-yém pero ara també ho comensen a veure els francesos.

En Maura, el gran Maura, l'home que havia lograt enredar a una gran part del poble català, qu'havia cregut veure en ell més voluntat y més bones intencions en favor de nostra terra, l'altre dia va arribar a Barcelona.

Y la prova de les escassíssimes simpaties ab que compta, es el fet de que tots els carrers per ahont havia de passar estaven ocupats per la policia.

Y malgrat la organissació del flamant Centro Regionalista Monárquico, a la estació van anar a despedir-lo sols cinquanta dugues persones, inclòs l'element oficial.

Y no 's va atrevir a anar a Tarrassa ahont els cacichs l'havien invitat.

Y es que a Barcelona els partits monárquichs y el caciquisme están ben morts.

Y tothom recorda que si be la lley de jurisdiccions fou dictada per en Moret, en Maura contribuí a agravarla ab les esmenes, qu'hi presentà y ab els articles qu'hi afegí.

R. I. U.

FUETADES

Ha sigut empresonat el Director del senmanari L'Avi. Sentim vivament la ensopegada y desitgem qu'en surti bé y aviat.

El 5 del prop-vinent Octubre sortirà l'primer número del periódich Or y Grana, portaveu de les Dones Catalanes.

No cal que diguem que li desitgem vida llarga y próspera.

Ens complau dir als molts corresponsals y amichs que 'ns ho pregunten, que la Administració d'Or y Grana es al carrer Més Alt de Sant Pere, 2, 2 n.

Fém avinent al Centre Autonomista Català de Sant Gervasi que no es pas ab ballarugues, y menys exòtiques, com se commemora la data del 11 de Setembre de 1714.

Els de el liberal, en vista de que ni de mongetes poden alimentarse, han decidit viure de calumnies.

El dimars algunes dones valentes varen qüestionar ab el cegut d'els Segadors perque cantava l'Himne de Catalunya y les cobles d'aquell senyor. Si n'hi devia haver, entre elles, d'aquelles que un dia cridaren ¡Viva nuestro general! quan s'aixecava l'emperador a parlar al Teatre Comtal!

Al moment de compaginar, hi ha gran esvalot al carrer de Avinyó.

Se tracta d'un piano de manubri... Els Segadors... un senyor que no ho vol... un municipal que fa l'tonto... y un Ajuntament que farà l'orni. Com si ho vegessim.

del jutjat d'Albacete ordenant la BUSCA Y CAPTURA DE D. ALEJANDRO LERROUX, ACUSADO DE ESTAFA.

La transcripció del edicte feya constar que aquest era del 19 de Mars de 1895.

En nostre núm. 131 varem tornar a parlar, però equivocant l'any que déyem que era el 1896.

Vista la errada, en el núm. 134 varem fer una aclaració; y en lloch de posar que era del 1895, varem dir que era del 1896.

Avuy, per fi, que—ab motiu de tantes errades—n'havém parlat en 3 números, tenim el gust de copiar de la GACETA N.º 78 del 19 MARS 1895, PLANA 1028, PRIMERA COLUMNA, el següent edicte:

D. Quirico Barrio y Sdiz, Juez de instrucción de esta capital,

Por la presente requisitoria se cita, llama y emplaza al procesado D. Alejandro Lerroux, vecino de Madrid, y redactor del periódico El País, para que dentro del improrrogable término de diez días, contados desde el siguiente al de la inserción de este documento en la Gaceta de Madrid, comparezca ante este juzgado a rendir indagatoria en el sumario que se le sigue sobre estafa; apercibido que de no hacerlo será declarado rebelde.

Ruego a las Autoridades y agentes de la policia judicial procedan a la busca, captura y prisión del procesado, así como que conduzcan al mismo a la cárcel de esta ciudad a mi disposición.

Dada en Albacete a 7 de Marzo de 1895.—Quirico Barrio.—El actuario, Alfredo Muñoz.

Aquesta Gaceta 's pot veure al Arxiu Municipal (segon pis de Casa la Ciutat, escala que dona al pati immediat a la Plassa de Sant Miquel), de 10 a 12 del matí y de 4 a 7 de la tarde. Creyém que'ls senyors firmants de la carta, obrant ab la mateixa caballerosidad que de nosaltres esperaven, y tota vegada que posseheixen la colecció de la Gaceta, ens donarán nota del llur domicili, a fi de que'ls que no puguin anar al Arxiu Municipal, vagin a consultar dit Diari Oficial a les llurs cases.

També esperém d'ells que, obrant ab imparcialitat, farán gran propaganda de que es cert lo que havém dit, com la haurien feta si hagués resultat una falsetat.

Y prou per avuy; encare 'n sabém d'altres de cosetes del senyor dels Josepets.

Aconsellém al ministre de governació que substitueixi 'l nom de policia pel de palacia.

Le Petit Catalan sembla que no entra d'ensà que fa campanya a favor del Nacionalisme y va contra en lerroux. Al senyor dels Josepets no li convé que'ls seus s'enterin de que també hi ha gent honrada que'l coneixen a la vehina República y, d'acort ab els que'l paguen, ha sospés la arribada del diari de Perpinyà.

Dos cosas hay en el mundo
tan eternas como el sol:
les calumnies d'en pelacios
y les del seu director.

Felicitém a la Liga Industrial de Panaderos per haver celebrat el Congrés de Flequers aixis, en Catalá.

Y li agraheim la remesa de bonos de pá qu'hem repartit entre families menesteroses.

Se compran y venden lerroux y pelacios de lance.

La casa Valldaura, del carrer Nou, 17, ha editat unes postals explicant les Regles y Repartició de la Sardana.

Són de molta importancia pera 'ls que vulguin escampar el coneixement de la immoral dansa Nacional Catalana.

En lerroux en el progreso, volent abonar la nota patética diu «yo soy el de la mina Matilde, yo soy el que no pagaba a los obreros, el que provocaba huelgas para luego presentarme como redentor de los obreros, etc., etc.,» pero no parla de l'auto de presó dictat pel Jutjat d'Albacete, incertat en la Gaceta del 19 de Mars de 1895.

Y es qu'aquesta estafa... lo peor es meneallo.

Tinch una joya guardada
solzament pera en lerroux;
es el valiente pelacios
qu'ab ell se tracta de tu.

Valiosos elements de la Barceloneta compostos de totes les classes socials representants de les Cooperatives, centres federals y catalanistes han acordat la celebració d'uns Jochs Florals, que segurament tindran lloch pel mes de Desembre proxím.

La idea ha sigut rebuda ab veritable entussiasme per la simpática barriada de la Barceloneta y pels datos qu'en tenim promet revestir extraordinaria solemnitat.

LA TRALLA adherintse a l'esmentada festa, ha ofert un premi, sobre tema que ja 's farà públic.

¡Lladre! ¡Pillor! ¡Agafeulor!
M'ha robat!

La gent corre adalerada darrera d'un lladregot que fuig y que ha ficat má a la cartera d'un senyor que baixava del tramvia, y a la fi, logra agafarlo.

Aquest s'encara ab la víctima y ab tó magestuós li diu:

—Usted me ha ofendido. Mañana recibirá la visita de dos amigos míos.
Rigorosament històric.
Ho sents liberal?

El dia 20 del present mes se comensà la temporada d'hivern en el Teatre Principal de les «Audicions Graner» que com saben nostres llegidors tants y seguits éxits tingué la temporada darrera.

A son temps la premsa catalanista va publicar

el fet de que al repartirse els llibrets de fumar que, en Campanyà, propietari de la bodega y despaig de cervesa del carrer de la Corribia, repartia al públich com anunci de la casa, un senyor castellà, a qui el repartidor n'hi va entregar un, el va estrigar tot enfurismat, injuriat de pas el manifest del Unió Catalanista, que 'ls llibrets tenien imprés en la cuberta.

Donchs l'altre dia al passar per davant del dit establiment, dit senyor va dir a un altre que l'acompanyava: este es el... (aquí una paraula que no podem posar, per respecte a nostres llegidors) de los libritos separatistas...

No cal qu'hi fem comentaris.

¡el progreso, el liberal, los sucesos, el brusi!
—Noy, ¡qu'has perdut la vergonya?

en pelacios encare no ha fugit de Barcelona. No 's creguin que sigui per falta de ganes; es perque encare no l'han destinat a la secreta d'allà dalt.

El Kaiser ha dit:
El que no 's senti apte pera 'l treball ha de fugir a un altre país.

Nosaltres, ab aixó sòm de la mateixa opinió. Fora de casa els ganduls.

VIC. y ME.

Cartera de Comunicacions

J. P. El número de les dones será solzament escrit per dones.—J. B. A. Serveixis donar l'adresa y se li escriurà.—R. C. La 3 vá; les altres, no.—Varis dependents. Ja s'en ha parlat.—M. T. R. No es pas tant pur; es el corrent.—D. G. A. Massa llarch.—J. V. Es tart.—J. B. Es passat.—Varis viatjants. Mercés; seguiu fent Pàtria.—D. G. Aixó va bé en els diaris.—Ll. M. Mercés.—S. S. Ja s'ha dit.—Pedregayre. Desde 'l moment que's contesta un article, dihent que no vá, se llença. Are, donchs, ja no 'l tenim.—R. Ll. Ha fet tart.—V. Z. Anirà.—J. C. Massa tart.—F. C. obrer. Anirà.—F. R. R. Massa llarch.

AVIS.—A fi de poguer contestar els moltíssims escrits que rebém, posarém sols: A la impremta y Al cove.

A l'impremta

Figuras.—E. X.—A. A.—Zengovirky.—F. A.—F. A. R.

AL COVE

J. B.—A. C.—Es inútil.—J. P. y Puig.—C. V.—J. R.—J. B.—J. C. y S.—S. B y C.—I. V.—S. S.—Aixelà.—E. M.—R. Ll.—Corresponsal.—A. P.—J. B. T.

Pel Calendari

E. Saleta.—Eduart (Amenasses).—Joseph Barbany.—F. G. F.

¡NACIONALISTES! No comprén a les cases que no tinguin els rétors en Catalá.

CASES RECOMANABLES

Jaume Sans.—Camiseria y corbateria.—Boqueria, 32.—Barcelona.
Joan B. Alemany.—Confiteria y pastisseries.—Mercadal, 5.—Blanes.
Jaume Serinyà, sastre.—Consell de Cent, 360, 2.ª, 1.ª.—Barcelona.
Jaume Campañá.—Celler Catalá.—Vins de taula y rancis.—Corribia, 23.
Francesch Solá.—Farmacia.—Ludovico, 3, Amer (Cirona).
Vda. de Jaume Elías.—Fàbrica de calsat.—Trafalgar, 57, baixos (devant del tramvia de Sant Andreu).

Imp. LA RENAISSANCE, Xuclá, 13, baixos